

(המשך מעמוד 11)

- למען האחדות, אני אצביע בעד החלטת הרוב, למרות הסתייגותי מועדת החוקי והבטחון.
- (1) **הכנסת מבטאת** את ההחלטה הנחושה של העם להגן על מולדתו ועל ריבונות המדינה, אם תותקף.
 - (2) **הכנסת שולחת** את ברכתה למגוייסי צה"ל, הערוכים להגנת המדינה.
 - (3) **הכנסת קוראת** לממשלה לנקוט בשעה חמורה זו כל יוזמה מדינית אפשרית, ישירה ועקיפה, חשאית או גלויה, שיגרתית או בלתי-שיגרתית — להצלת השלום, תוך הרחקת הצבאות משני עברי הגבול.
 - (4) **הכנסת מחליטה** שיש למצות את כל דרכי ההגנה לשמירה על שלום הישובים, האזרחים והכבישים בגבול הצפוני ובשאר הגבולות, מפני התנכלות של קבוצות טרור וחבלה, תוך שימוש בכל אמצעי ההגנה, מבלי להיגרר למלחמה.
 - (5) **הכנסת קוראת** לאו"ם ולמעצמות העולם לנקוט ביוזמה מיידית לשם הצבת כוחות או"ם משני עברי הגבול עם מצרים וטוריה, תוך ערובה שכוחות אלה לא יפנו בעתיד אלא בהסכמת ישראל, מצרים וטוריה כאחת.
 - (6) **הכנסת קוראת** לממשלה להציע את חידוש ועדת שביתת הנשק הישראלית-מצרית והישראלית-טורית.
 - (7) **הכנסת מאזהרת** בדעתה שיש להבטיח את חופש השייס לכל הספינות במיצר סיראג, ואת החלטתה להגן על חופש זה, באמצעים המינימליים הדרושים להגשחת זכות זו בפועל.
 - (8) **הכנסת קוראת** לכל שוחרי השלום במרחב ובעולם כולו לפעול למניעת מלחמה, העלולה להביא חורבן והרס על עמי המרחב כולו, ולהשכנת שלום יקבע, שיהיה לברכה לכלם.

רק אני הצבעתי בעד הצעה זו (למרות שכמה מראשי הסיעות האחרות אמרו לי, אתר-כך, כי הם מסכימים בהחלט לתוכנה. גח"ל נמנעה מהצבעה, בהשפעת מנחם בגין, שלא הרים את ידו להצבעה נגדה).

מצידו הצבעתי נגד הצעת ההחלטה של ר"ח, ששללה את הזכות להגן בכוח על חופש התנועה במיצרים. נגד ההצעה של הרוב הצביעו רק ר"ח ומק"י.

המצב לא יחזור לקדמותו

ר' שבע, ביום השני, היה מצב-הרוח בכנסת שונה. כי במרכז המחשבה עמד המאבק השבועיים האחרונים, שנדונו ליד השולחנות במונח, אף כי עדיין אי אפשר לדבר עליהם בפומבי. ראינו צורך ליוזם דיון נוסף בכנסת על המצב. לכן, אחרי הודעתו של ראש-הממשלה, חתמתי על בקשה לקיים עליה דיון. לבקשה כזאת דרושות 40 חתימות, אך רק גח"ל ורפ"י (יחד 33) חתמו יחד עימי. אמנם ידעתי כי כונתן היתה לקרוא להחלפת הממשלה, בצורה ובכינוי שאנו מתנגדים להם בהחלט, אך סברנו כי בעלי כונות שונות יכולים לדרוש יחד דיון, כדי להשמיע את דיעותיהם השונות.



פארטר

בהצד דיון זה, יכולנו רק לרמוז על דעתנו לגבי כמה צדדים של המאורעות. עשינו זאת בחיכוך על משרד-האוצר: „איני מתפלל על כך שהבית די ריק, קשה לשמוע היום, וקשה גם לדבר. הייתי מחתר על הדיבור בכלל, אילו לא שתי נקודות, שאני מעוניין לעמוד עליהן. הנקודה האחת — הגיוס. צריך להיות ברור לנו כי מה שקרה בשבועיים האחרונים, ומה שקרה — או לא יקרה — בימים הקרובים, לכאן או לכאן, איננו אינטרמצו בחיינו.

מי שמאמין שאחרי זה יחזור הכל לקדמותו, משלה את עצמו. או נכנסים עכשיו לתקופה חדשה. אין בלבי תקוה שכוחנו הצבאי יחזור למידיו שלפני תקופת-החירום. עלול להיות צורך להחזיק חלק ניכר מהעם בגיוס מלא, במשך תקופה ארוכה, ואולי ארוכה מאד. זה מחייב היערכות כלכלית.

יהיה צורך לבצר את גבולות המדינה. אני מניח שנצטרך לבצר אותה לפי ההצעות שהשמענו בשעתו מעל במה זו, ההצעה של הקמת „קו מגן וידי“. אולי מותר לי להוסיף, שאילו נתקבלו הצעות אלה בעוד מועד, יתכן שחלק מההידרדרות, שהחלה בגבול הצפוני, לא היתה מגיעה לאן שהגיעה.

לאור מצב זה הייתי רוצה להדגיש באוני הממשלה, ובאוני שר-האוצר, עקרון אחד חשוב מכל: חלוקת העול. משפחות המגוייסיים — אין להטיל עליהן עול כלכלי, נוסף על עול הדאגה.

לא אכנס כאן לפרטים. אני רוצה לבקש את הממשלה להציע לכנסת תוכנית ברורה למתן פיצוי נאות ונדיב למגוייסיים, ומימון פיצוי זה על בסיס של קבע. המיתון פגע בשכבות הנחשלות בעם. עכשיו פוגע הגיוס, במידה רבה, באותן שכבות עצמן.

הדיבזיות של סארטר

דבר שני: מעל כמה זו ברצוני לשלוח ברכה חגיגית לז'אן-פול סארטר, לסימון דה' בובואר ולחבריהם, שהרימו היום את קולם בצורה כה חדי-משמעית למען חופש השייס, השלום ובטחון ישראל.

יש בבית הזה אנשים המלגלים עלינו, על כי אנו מחשיבים את אנשי הרצון-הטוב, על כי אנו מייחסים חשיבות למוסר ולאנשי-מוסר, על כי איננו משלימים עם התפיסה כי העולם אינו אלא ג'ונגל.

כאשר הרמנו את קולנו נגד הזוערות בחיאט-נאם, אמרתם לנו: למה לכם להתערב? לא די לנו בצרות שלנו?

אנחנו אמרנו לכם: אם לא נרים את קולנו נגד ההשמדה בחיאט-נאם, לא ירים איש את קולו נגד השמדת ישראל. אם לא נצטרף לאנשי המוסר במאבק למען הצדק במרחקים, לא יצטרפו הם אלינו במאבק על הצדק והבטחון כאן.

והנה בא אישור מזהיר לתפיסה זו. מי שמאמין כי לסארטר אין דיבזיות, אינו יודע על מה הוא שח.

במלחמה של ימינו, מלחמה שבה יש השפעה עצומה לדעת-הקהל ולכוחות פוליטיים זרים, יש ויש לסארטר דיבזיות. דיבזיות אלה מגוייסיים כיום לצדנו, במאבק הצודק על זכותנו לשלום, לבטחון, לעצמאות ולחופש השייס.

כל ממשלה, גם הדיקטטורית ביותר, מושפעת עלידי דעת הקהל שלה. דעת הקהל יוצרת את האקלים המאפשר — או אינו מאפשר — פעולות של הממשלות, בייחוד פעולות בשעת חירום. להכרזה של סארטר יש משמעות פוליטית ובטחונית מדרגה ראשונה, מפני שהיא תורמת ליצירת אקלים בינלאומי נוח לצורכי ישראל.

אני חוזר ושולח להם מעל במת הבית הזה — אולי ניתן לומר: בשם הבית הזה — ברכה נאמנה מישראל.

לבסוף: הדבר היחיד שניתן לומר בחיכוך על האוצר בימים אלה: אמרנו פעמים רבות כי אין לנו בעייה כלכלית שאינה בעייה פוליטית. כלכלתנו יכולה להיות כלכלת מלחמה או כלכלת שלום. היא אינה יכולה להיות כלכלה של לא-מלחמה ולא-שלום, כשם שיהסינו עם העולם הערבי אינם יכולים להיות, לאורך ימים, במצב של לא-מלחמה ולא-שלום.

לא הגענו לשלום, ולכן אנו נמצאים היום על עברי פירחת של מלחמה.

אורי אבני

**מתימן
לסיני!**

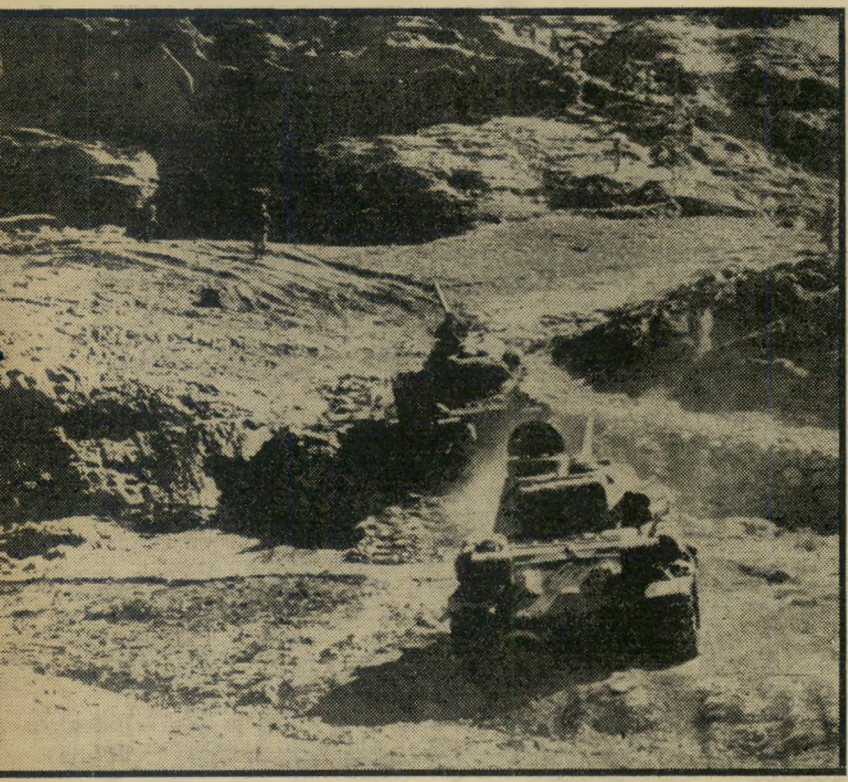
„אמרו שלא נוכל ללחום בשתי חזיתות, בתימן ובסיני. נוכיח להם שהצבא הערבי מסוגל לעשות זאת!“ כך הצהיר גמאל עבד-אל-נאצר באוזני עתונאי העולם, שהתרכזו בקאהיר. אבל כאותה שעה בה הצהיר זאת, נהג הצבא המצרי אחרת. כשקט, בלי הודעה רשמית, החל מפנה את תימן ומעביר הטיבות נוספות לסיני.

האישור לכך ניתן עלידי מוכנויות-ידיעות, העוקבות אחרי המתרחש בתימן ובסיני. חלק מהחילום הוטס, חלק אחר הפליג באוניות.

מה תהיה השפעת פינוי פתאומי זה על עמדות מצרים בחצייהאי ערב? שאלה זו אינה מדאיגה עתה את עבד-אל-נאצר. לגביו יש רק מאבק אחד חשוב כיום: נגד ישראל. אם יצא ממאבק זה מנצח — אין לו מה לדאוג בתימן ובעדן. אם יפסיד — לא יוכל ממילא להחזיק מעמד בתימן ובעדן. לכן נתן את הפקודה: כל הכוח — לסיני!



חי"ר יוצא לדרך
ונשאת את ציודה האישי, עולה על המשאיות שיובילו אותה לעמדות מול הגבול הישראלי.



הטנקים מגיעים
גם תמונה זו צולמה השבוע, והיא מראה שני טנקים סובייטיים טי 34 באזור הררי בסיני, ש' צויין רק כ-אייסס מול ישראל. טנקים מסוג זה נמצאים גם בידי הצבא הסורי בצפון.